

Stefania Ołtuszyk**1927 – 2003**

W dniu 31 marca 2003 roku pożegnaliśmy z wielkim bólem i żalem na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie mgr Stefanię Ołtuszyk, która zmarła w dniu 21 marca 2003 r

Pożegnano zacnego i prawego człowieka, szczerze oddanego dla spraw geologii, w której to dziedzinie przepracowała 40 lat. Była członkiem Polskiego Towarzystwa Geologicznego, którego działalność, jak też prace wysoko ceniła.

Mgr Stefania Ołtuszyk urodziła się w dniu 6 stycznia 1927 r. w Warszawie. Szkołę średnią odbyła na kompletach oraz w liceum w Krakowie. Tam też odbyła studia geograficzne na Uniwersytecie Jagiellońskim, które ukończyła w 1951 r. Podczas studiów pracowała w Szkole Rolniczej w Maszowie koło Krakowa oraz w Powiatowym Zarządzie Organizacji Służba Polsce.

Po studiach w 1951 r. zatrudniła się w Zakładzie Poszukiwań Nafty i Gazu w Krakowie, gdzie przepracowała 11 lat. Była to nowa interesująca twórcza praca, polegająca na opracowywaniu wyników prac poszukiwawczych surowców energetycznych dla potrzeb firmy.

W 1962 roku, z chwilą utworzenia Biura Dokumentacji i Projektów Geologicznych z tymczasową siedzibą w Krakowie, przenosi się tam i włącza w nurt pracy. Po dwóch latach w 1964 r. przechodzi do Warszawy, gdzie została umieszczona siedziba Biura Dokumentacji i Projektów Geologicznych – późniejszego Biura Geologicznego „Geonafta”.

Pełni tu różne funkcje aż do kierownika działu analiz geologicznych i statystyki. Pod jej kierownictwem powstają opraco-

wania zawierające ocenę perspektyw poszukiwawczych węglodorów dla regionów: Karpaty, Przedgórze Karpat i Niżu Polskiego. Współpracowała w tym czasie z różnymi ośrodkami geologicznymi w kraju oraz ze znanymi profesorami, jak: z prof. Stanisławem Wdowiarzem, doc. inż. Zbigniewem Obuchowiczem, prof. A. Tokarskim i innymi. Stworzyła w swej pracowni szereg ciekawych opracowań w postaci map i atlasów. Część z nich została opublikowana, a znaczna część pozostaje w Archiwum Geonafty w Warszawie.

Rozwijający się w tych latach przemysł naftowy sprzyjał napływowi do „Geonafty” młodej kadry geologicznej, z którą mgr Stefania Ołtuszyk owocnie współpracowała i wytworzyła serdeczną i trwałą więź koleżeńską.

W latach siedemdziesiątych przygotowała szereg dokumentów potrzebnych Kierownictwu Polskiego Górnictwa Naftowego i Gazownictwa przy podejmowaniu decyzji przy wyborze wyjścia z pracami poszukiwawczymi poza granice kraju. Takich ekspertyz opracowała kilka.

Mgr Stefania Ołtuszyk była dobrym, sumiennym pracownikiem, dbającym o swoich podwładnych, szanowanym przez całą załogę „Geonafty” i nie tylko. Udzielała się społecznie, między innymi w Polskim Towarzystwie Geologicznym i Krajoznawczym.

W uznaniu jej zasług dla Polskiego Górnictwa Naftowego została wyróżniona: Odznaką „Zasłużony dla Górnictwa Naftowego i Gazownictwa”, Złotą Odznaką „Zasłużony dla Polskiej Geologii”, Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi RP, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Posiadała też szereg innych wyróżnień związkowych i branżowych.

W 1988 roku mgr Stefania Ołtuszyk przeszła na zasłużony odpoczynek, lecz jeszcze do 1991 r. pracowała w „Geonafcie” na pół etatu. Na emeryturze, oprócz uporządkowania materiałów, zajęła się pracami społecznymi, w tym głównie odnajdywaniem zapomnianych grobów powstańców warszawskich (z ostatniego Powstania) i wcześniejszych. Znalazła i uchroniła od zapomnienia 40 grobów, które zostały odnowione i oznaczone imieniem i nazwiskiem. Do ostatniej chwili życia pracowała nad uporządkowaniem tych mogił i nadaniem im pełnego wyglądu.

Na Jej pożegnanie w dniu 31 marca 2003 roku zebrało się na cmentarzu liczne grono koleżanek i kolegów z „Geonafty” i pokrewnych jednostek oraz szereg przyjaciół. Z ramienia Polskiego Górnictwa Naftowego i Gazownictwa oraz Biura Geologicznego „Geonafty” pożegnał Droga Koleżankę Stenię niżej podpisany, wyrażając słowa „Jeśli komu droga otwarta do nieba, to tym, którzy służą Ojczyźnie”. Zasłużyła sobie na to – oddaną pracą zawodową i tą społeczną.

Spooczywaj w pokoju.

Piotr Karnkowski